

Ganduri in ajun de Rosh Hashana

Nu de mult imi demonstra un prieten cu argumente foarte convingatoare – relevante mai ales pentru el insusi – ca nu exista coincidente in viata. Nu exista? Atunci cum sa-mi explic ca tocmai acum, in ajun de Rosh Hashana, citesc exact pasajul despre "Taschlich" in cartea lui Irvin Yalom? Spinoza, dupa excomunicarea lui, intalneste un grup de ashkenazimi pe malul unui riu. Scena se petrece in prima zi de Rosh Hashana.

Recunosc ca acest obicei imi era necunoscut pana acum. Desi sinagoga din Iosefin se afla aproape de malul raului Bega, nu mergea nimeni sa-si arunce „pacatele” in forma unor bucati de paine sau a firimiturilor aflate in buzunar (in der Tasche)... In Wikipedia „atotsiutoare” citesc ca unii rabini in evul mediu erau impotriva acestui obicei, definit de ei, barbar. Ce solutie facila! Sa-ti arunci pacatele intr-un riu care le va duce mai departe, pana-n mare... Vom avea atunci o mare de pacate? Dar ce este un pacat? Nu are fiecare epoca, fiecare cultura, fiecare societate codul ei de pacate? Nu este insasi notiunea in sine, „un pacat”? Caci – cel putin din punctul meu de vedere – nimic nu este mai important pentru dezvoltarea noastra decat libertatea gandirii, a spiritului, a individului... Aceste aripi ne daruiesc linistea si totodata ele sunt si suportul pe care ne inaltam... Concluzia? Nu am sa ies pe malul Rinului sau al raului Main pentru a-mi goli buzunarele de faramituri, desi iubesc legendele, istorioarele, povestirile, traditia pusa in cuvinte.

Ma voi gandi la anul ce a trecut, voi spera sa am un an nou binevoitor, plin de iubire daruita si primita, de prietenie si pace ... dorindu-va si voua, tuturor – indiferent de credinta ce va calauzeste in viata – ceea ce-mi doresc si mie.

Shana Tova!

Julia